

ALAN RUSSELL

A stylized illustration of a wolf's head in profile, facing right. The wolf is rendered in shades of blue and grey with fine line work for fur texture. Three prominent orange scratches are visible on the wolf's chest. The background is a dark, textured blue.

LA
LOBA

≡ KNIHA ZLIN

THRILL

ALAN RUSSELL

LA LOBA

ALAN RUSSELL

LA

LOBA

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Alan Russell, 2015
This edition made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com
Translation © Karolína Ryvolová, 2016

ISBN 978-80-7473-479-3 (PDF)

*Věnováno těm, kteří na podzemní železnici pracovali
v 19. století, a těm, kteří na ní pracují dodnes.*

ZPOPELNĚNÍ SAMA MCGEE

Robert W. Service

*V slunci půlnočním muž někdy spáchá čin
podivný, když o zlato se rve.
Tajemné zkazky zní na stezkách polárních,
z nichž v žilách tuhne krev.
Polární zář, to sotva je špás,
zvláštní úkazy ji provází,
ale největší taj viděl jezerní kraj,
kde jsem zpopelnil Sama McGee.*

Ten Sam McGee byl z Tennessee, kde bavlny v polích
je lán,
proč sebral se a šel z jihu na sever, to ví snad jen Bůh
sám.
Věčně zimou se třás, mrazu napospas ho zlatý přelud
hnal,
často pro sebe klel, jak ve zvyku měl, „tu ledárnu čert
aby vzal“.

Na Štědrý den spřežení čoklů a fen nabralo na
Dawson směr.
Tak ty prý znáš mráz? Tenhle bodal jak đas a skrz
parku pálil jak tér.
Když oči jsi stisk, v ten okamžik řasy ti přimrzly, to
bylo zlý.
Kdekdo měl toho dost, ale stažený chvost měl jen náš
kňoural Sam McGee.

Tu noc v spacácích už tisk k muži se muž pod
sněžnou pokrývkou,
plný psi měli břich a svět kolem ztich, hvězdy tančily
nad hlavou,
on na mě mrk: „Šéfe,“ jen hrk, „čeká mě smrt, cítím ji
u hlavy stát,
a zkapu-li, pak jestli můžu si přát, jedno přání já mám
akorát.“

Ten prokletej bloud! Nemoh jsem odmítnout. Pak
hlesnul sklesle dost:
„Ten šílenej mráz už drtí mě zas, v těle mi praští každá
kost.
Ne to, že jsem trop, ale ledovej hrob hrůzu mi nahání.
Na svou čest mi slib, že nepoznáš klid,
než zpopelníš ostatky mý.“

Parťákův poslední flek, to je závazek, a tak jsem kýv,
že to přání budu cítit.
Pak psy štvali jsme hned, když obzor nad ránem
zbled; ale Sam byl bílý jak sníh.
V saních se choulil a celý den blouznil o domově
v Tennessee.
Než den do tmy plách, už byl na márách náš ubohej
Sam McGee.

Jako nejhorší sen byla ta tichá zem
a já se hnal a strach mi bral klid.
Balvan, co ležel skryt, nesměl jsem zahodit,
k tomu mě vázal slib.
Ze sání naposled jako by Sam řeč ved: „Lam si hlavu
a trap se, jak chceš,
splň slib, cos mi dal, a moje ostatky spal,
službě té neujdeš.“

Slib, co vymámil druh, je k splacení dluh a musheři
mají svůj rád.
Aniž jsem cek, v duchu cloumal mnou vztek, tohle že
se mi muselo stát.
Za dlouhých nocí sám, bez pomoci, kolem ohně ležel
psů kruh –
když vyli svůj žal na sněhový val – jak se mi hnusil
ztuhlý druh!

A den co den hmota, mdlá, bez života, těžkla mi víc
a víc.
Přesto dál jsem se bil, ač psi už neměli sil a nebylo co
jíst.
Zlá byla trať a já šílel snad, úkol však nechtěl jsem
vzdát.
A ze samé tísně zpíval jsem písně a ta věc se mi zdála
smát.

U lemu jezera Lebarge smutnou držel stráž rozpadlý
lodní vrak,
boky stáhnul mu led, já viděl však hned, že jeho
jméno zní Keporkak.
Když jsem ho uviděl, chvíli jsem přemýšlel – tu mi to
přišlo na rozum
a já radostí výsk, vítězně pěst stisk: „Tady mám
krematorium!“

Z paluby samý spár vytrh jsem prken pár a v kotli
jsem zatopil hned.
Byla tam uhlí hrst, já za prkny ji chrst; žár rost i na
pohled.
Plameny šlehly výš a oheň hučel blíž – takový táborák
chtěl bys mít!
Do stran jsem uhlíky smet, a když jsem uvolnil střed,
vrz jsem tam Sama McGee.

A pak jsem odešel, neboť jsem nesnášel sykot masa,
jak mění se v troud.
Nebe potáhl mrak, psi vyli na poplach a vichr začal
prudce dout.
Byť strašný byl mráz, horký pot myl mi tvář, dodnes
to neumím pochopit;
a šel mastný kouř, valil se houšť a houšť, zacláněl
sluneční svit.

Jak nejlínější šnek se čas v závějích vlekl, děs strašlivý
tvář mi zryl.
Hvězdy už vznesly se výš, tančily v nebesích, než blíž
jsem se odvážil.
Strach bral mi dech, ale hrdě jsem řekl: „Jenom
nakouknu, jak se tam má.
Na uhel musí být, je čas se přesvědčit,“ dvířka jsem
otevřel dokořán.

A uvnitř pece vám seděl šťastný Sam, navýsost s výhní
spokojen.
Úsměv zdobil mu líc; a jako by nic, řekl: „Teplo mi
utíká ven!
Nemá to žádný kaz, zavři už, nebo mráz protivný
vtrhne sem.
Co jsem pryč z Plumtree tam v Tennessee, poprvé zima
mnou netřese.“

*V slunci půlnočním muž někdy spáchá čin
podivný, když o zlato se rve.
Tajemné zkazky zní na stezkách polárních,
z nichž v žilách tuhne krev.
Polární zář, to sotva je špás,
zvláštní úkazy ji provází,
ale největší taj viděl jezerní kraj,
kde jsem zpopelnil Sama McGee.*

PRoLoG

Greg Martin před svou ženou uhýbal pohledem. Nechtěl v Elese vzbudit naději, že by ho dokázala přemluvit k další výpravě za nákupy.

„Jestli mi zase budeš ve výloze ukazovat losí lejna v bronzu, tak se neznám,“ řekl. „Jedna věc je prodávat cetky, ale prodávat skutečná pobronzovaná losí hovna...“

„Tobě se ta losí lejna nelíbí? Myslela jsem si, že by to byla skvělá upomínka. Mohli bychom je vystavit na krbovou římsu vedle tvých minerálů a nasvítit je. To by bylo fajn, ne?“

Elese dělala, jako že klade imaginární losí lejna na čestné místo. Předstíranou instalaci opepřila lehkým zavrtěním zadku.

„Kdybys nebyla tak roztomilá,“ řekl, „asi bych ti naplácal.“

„A kdybys ty nebyl tak zatvrzelý a šel se mnou,“ vrátila mu to, „možná bych ti to i dovolila.“

Sešli se vprostřed kajuty a políbili se. Líbánky trávil na Severní ledovcové trase podél aljašského pobřeží se zastávkami v Ketchikanu, Juneau, Skagwayi a Sitce. Momentálně se nacházeli v Sewardu, posledním přístavu na závěrečné plavbě sezóny. Bylo sice teprve září, ale na Aljašce už o sobě zima dávala vědět. Noci na lodi byly větrné a chladné, ale jejich kajuta zůstávala příjemně vytopená.

„Ne abys šel honit nějaké sukně, než se vrátím!“ varovala ho Elese.

„Napadlo mě zastavit se za paní Carpenterovou.“

Paní Carpenterové bylo devadesát sedm let. Věk jí však nijak nebránil, aby při každé vhodné příležitosti s Gregem neflirtovala.

„Sukničkáři!“ zasmála se Elese.

Okružní plavba naplnila všechna jejich očekávání. Viděli skupinky keporkaků, majestátní plovoucí kry, velkolepé ledovce, kroužící orly bělohlavé i úchvatné fjordy. Elese byla podle všeho ráda, že ji Greg přemluvil k líbánkám na Aljašce. Ani jeden z nich tam ještě nebyl a všechno pro ně bylo nové. Čekaly je ještě další destinace, ale ty se už chystali prohlédnout z pevniny, nejprve dálkovým autobusem do národního parku Denali a pak vlakem do Anchorage. Líbánky měli zakončit právě v Anchorage, kde žije téměř polovina ze sedmi set tisíc obyvatel Aljašky. Někteří Aljašané ale neměli o svém velkoměstě valné mínění. Během plavby Elese zaslechla jednoho místního obyvatele, jak říká: „Anchorage je báječné město. A je to jen dvacet minut od Aljašky!“

Greg pozoroval svou ženu, jak si před malým zrcátkem upravuje dlouhé černé vlasy. Klidně mohla jít ven v koupací čepici, a stejně se po ní muži otáčeli.

Jednou se mu přiznala, že se do něj zamilovala kvůli těm jeho psím očím. *Díky Bohu za ta moje velká hnědá smutná kukadla*, pomyslel si Greg. Bez nich by svou manželku nesbalil.

Zvedla k němu bradu, aby jí dal pusu na rozloučenou. Neváhal a věnoval jí tak dlouhý polibek, že si odchod téměř rozmyslela.

Greg se vzpamatoval první: „Já si to později vyberu.“

„Jen aby sis to zasloužil,“ zasmála se Elese.

Vzala si kabelku a vyšla z kajuty. Ve dveřích mu poslala vzdušnou pusou.

Polibek, a byla pryč.

— — —

Sewardská městská policejní stanice sídlila v budově radnice spolu s dalšími městskými a státními úřady, například Aljašskou státní policií nebo Aljašským úřadem pro hon a rybolov. V noci měla policie budovu převážně pro sebe. Protože seržant Evan Hamilton sloužil noční službu, schytl případ Martinových.

Hamilton byl důsledný policajt. Rád měl všechno pod kontrolou. Kdo ho neznal, často jeho pečlivý styl mylně považoval za upachtěnost a pomalost, nebo dokonce omezenost. Napomáhal tomu i jeho vzhled. Byl to hřmotný chlap středního věku, který neměl daleko k oplácanosti.

Seržant se podíval na muže sedícího u stolu naproti němu. Už Grega Martina zpovídal půl hodiny, ale ještě si nebyl jistý, co si má o něm myslet. Každý jeho výraz a gesto bylo ztělesněním zoufalého manžela. Ale přesto tu něco nehrálo, jen Hamilton nemohl přijít na to, co.

„Takže když manželka odešla na nákupy, šel jste si zdřímnout?“ zeptal se.

„Odpověď zní ‚ano‘, stejně jako už třikrát předtím.“

Nenechal se jeho netrpělivostí rozhodit. Spěchej pomalu. Hamilton se tímto heslem řídil, a dosud nelitoval. Seward bylo sice malé městečko, rozhodně nesrovnatelné s Anchorage, ale za ty roky už se tady vyšetřovala slušná řádka drobných i závažnějších zločinů.

„A jak dlouho jste spal?“

„Jak už jsem řekl, asi čtyři hodiny. Proto jsem byl tak překvapený, když jsem zjistil, že už je sedm.“

Hamilton si hodinu podtrhnul ve svých poznámkách. „A říkáte, že tehdy jste tedy vyrazil svou ženu hledat?“

„Nejdřív jsem se domníval, že se vrátila z nákupů, zjistila, že spím, a nechtěla mě budit. Tak jsem se šel po ní poohlédnout.“

Pan Martin nervózně bubnoval prsty na desce stolu. Hamilton ho tak dlouho fixoval pohledem, až toho nechal a složil ruce do klína. „Říkáte, že jste obešel některé salóny a bufety?“

Pan Martin si povzdechl. „A taky lodní knihovnu a několik vyhlídek na palubě. Na výletní lodi člověk musí prohledat spoustu míst.“

„Zapojil jste do hledání několik stevardů a cestujících a nakonec jste informoval bezpečnostní službu, což vám zabralo další hodinu a půl.“

„Ano, ano a ještě jednou ano.“

„A pak jste ještě strávil půl hodiny hledáním v centru Sewardu, než jste přišel sem.“

Pan Martin vzdychl a přikývl a jeho prsty se znovu nutkavě rozeběhly po stole. Hamilton si udělal další poznámku. Za mužovou nervozitou může být zmizení jeho ženy. Nebo je taky možné, že ho zneklidňuje něco jiného.

Telefon na stole zazvonil. Hamilton se podíval, kdo volá, a zvedl sluchátko. Mluvil krátce, pak se opět soustředil na pana Martina.

„Posádka ukončila předběžné prohledávání lodi. Vaši ženu bohužel nenašli. Teď prohledávají všechny kajuty a lůžka.“

„Co záznamy z bezpečnostních kamer?“

„Šéf ochranky je právě prochází.“

„Něco se stalo.“

Hamilton si ho chvíli prohlížel, než se ho zeptal: „Proč si to myslíte, pane Martine?“

„Moje žena je pryč už skoro šest hodin. Od svatby jsme nebyli jeden bez druhého déle než hodinu či dvě.“

„Kdy jste se brali?“

„14. září.“

Praví novomanželé, pomyslel si Hamilton. Napadlo ho, jestli pobláznění nevyprchalo a jestli si paní Martinová ten sňatek náhodou nerozmyslela.

„Kde jste do toho praštili?“

„V San Franciscu.“

„Byla to velká svatba?“

Pan Martin si znechuceně odfrkl. „Bylo to spíš komorní.“

„A před svatbou jste se s manželkou znali jak dlouho?“

„Necelých šest měsíců.“

„To byly rychlé námluvy.“

Pan Martin zvedl oči v sloup a postavil se. „Jdu *hledat* svou manželku.“

„Měl byste tu raději zůstat, pane Martine.“

„Co když nějakou nešťastnou náhodou spadla z mola do zálivu?“

„Už jsem volal správci přístavu. Osobně prohlédne přístaviště trajektu, lodní mola a okolí.“

Pan Martin se znovu posadil, tentokrát shrbený a s lokty na kolenou. Otřel si pot z dlaní. „V životě jsem se tolik nebál.“

„Co je vaše profese, pane Martine?“

„Jsem geolog.“

„A vaše žena?“

„Pracuje v reklamě jako grafička. Ale ve skutečnosti je výtvarnice.“

„Jak jste se poznali?“

„Seznámili nás přátelé.“

„Vy jste o dost starší než ona, ne?“

Martin si povzdychl. „Rozdíl sedmi let podle mě není ‚o dost‘. Jí je dvacet dva a mně dvacet devět.“

„Měli jste během líbánek nějaké třenice?“

Pan Martin nevěřicně zavrtěl hlavou a napřímil se. „Vy jste úplný magor. Vždyť vy vyslyšíte mě, že ano?“ Hamilton nereagoval.

„Moje žena je nezáživná a vy si tady se mnou hraje na kočku a na myš. Plýtváte časem a ona třeba může někde ležet zraněná. Ježíš Maria. Možná bych si měl promluvit s nějakým opravdovým policajtem.“

Hamilton jenom pokrčil rameny. „Existuje nějaký důvod, pane Martine, aby vás žena opustila? Třeba milenecká hádka?“

„Nehádali jsme se,“ odpověděl Martin a stěží ovládal hlas. „Něco se muselo stát, jinak by se ode mě neodloučila. A teď už sakra dělejte svoji práci. Vyhlaste nějaké to pátrání. Zapněte houkačku. Dělejte něco.“

Hamilton přikývl. „To už jsem všechno udělal, pane Martine. Takže, říkal jste, že jste z kajuty vyšel až kolem sedmé, je to tak?“

— — —

Hamilton zavěsil. Pan Martin už vypovídal tři hodiny a Hamilton právě získal dojem, že to začne být zajímavé. „Jste si jistý, že jste kajutu zhruba mezi třetí a sedmou ani na okamžik neopustil?“

Greg Martin jen unaveně přikývl. „Hodinu jsem si četl a pak jsem usnul.“

„Právě jsme získali výpověď dvou cestujících, kteří vás v pozdním odpolední viděli odcházet z lodi.“

„Mýlí se.“

„Nic jiného mi k tomu neřeknete?“

„Nic jiného se k tomu říct nedá. Možná si spletli den. Možná viděli někoho jiného. Co k tomu kruci mám říct?“

„Jste bystrý muž, pane Martine. Vědec. Vsadím se, že chytrý chlap jako vy nerad dělá chyby. Takže když jste

se probudil a došlo vám, že vaše manželství je jedna obrovská chyba, rozhodl jste se s tím něco udělat. Má vaše žena životní pojistku, pane Martine?“

Martin přikývl.

„Na kolik?“

„Půl milionu. Pojistil jsem nás oba. Nechtěli jsme čekat, až budeme mít děti. Bylo logické, abychom se pojistili oba dva.“

„Bylo to logické?“

„Chápu, že se mě snažíte nacytat při lži. Ale vždyt jsem si ani nezavolal právníka, seržante. Jediný důvod, proč tady pořád sedím, jsou obavy o manželku a naděje, že vás přiměju, abyste vynaložil veškeré úsilí k jejímu nalezení. Jen doufám, že se Elese kvůli tomu vašemu okounění neocitla v nebezpečí.“

Hamilton chvíli přemítal a pak řekl: „Už jsme s fotografií vaší ženy obešli centrum a promluvíli jsme s majiteli obchodů a s prodavači. Paní Martinová si podle všeho prohlížela šperky a umění po celé Třetí a Čtvrté avenue. Zaměstnanci ji zahlédli v Alaska Shop, Starboard Studios a v galerii Resurrection Bay. Podle našich zdrojů se v těchto místech pohybovala mezi třetí a čtvrtou.“

„A od té doby ji nikdo neviděl? Co záznamy z průmyslových kamer?“

„V Sewardu téměř žádné nejsou. Moji kolegové ze státní policie už se podívali na to málo, co je k dispozici. Zdá se, že kolem čtvrté ze záznamů mizí.“

„A co je vidět na záznamech z lodi?“

„Ještě to neviděli všechno, ale prozatím to vypadá, že se vaše žena na loď vůbec nevrátila.“

Hamiltonovi opět zazvonil telefon. Všiml si, že sebou Martin trochu škulbl. S každým dalším zazvoněním byl napjatější. Snad se bál nových zpráv, ale možná byl taky jen dobrý herec.

Tentokrát když si Hamilton vyslechl, co zjistil jeden z jeho podřízených, zvedl se a vyšel i s telefonem z malé kanceláře ven. Mluvil tiše, tlumil hlas, aby ho Martin neslyšel. Když se vrátil, dlouze si sedícího muže prohlížel.

„O co jde?“ naléhal Martin. Hamilton si nebyl jistý, jestli v jeho hlase slyší útočnost nebo nervozitu.

„Říkal jste, že jste nikdy nebyl zatčen?“

„Řekl jsem, že jsem nikdy nebyl odsouzen.“

„Ale zatčený jste byl?“

„To obvinění bylo staženo.“

Hamilton věnoval Martinovi svůj typický nehnutý pohled. „Vyprávějte mi o svém zatčení.“

„Byl jsem nespravedlivě nařčen z celé řady věcí. Žalující strana vše odvolala, když se zapletla do svých vlastních lží.“

„Žalující strana,“ zopakoval Hamilton a záměrně výraz protáhl. „Tou žalující stranou byla vaše první manželka.“

„Naše manželství bylo anulováno.“

„Vy jste mi řekl, že manželství s Elese bylo vaše první.“

„Tak to vnímám já.“

„Víte, jak to vnímám já? Připadá mi, že jste mě obelhal.“

Martinovi se nahrnula krev do tváří. „Bál jsem se, že uděláte z komára velblouda. Měl byste se soustředit na zmizení méjí manželky, místo...“

„Lhaní komplikuje vyšetřování.“

„Nelhal jsem.“

Hamilton se tvářil neutrálně. „Věděla Elese, že vás vaše první žena obvinila z napadení a ublížení na zdraví, domácího násilí a celého seznamu dalších věcí?“

„Žádná z nich se neprokázala!“

„Vaše první žena vypověděla, že svá obvinění stáhla proto, že jí děsili vaši obhájci, ale vy jste ji prý děsil ještě víc.“